

линъ, въ която К. остава до 1855, когато основава „Нова академия на тоновото изкуство“, дето сж учили мнозина видни пианисти и компонисти. Творби: една симфония за пиано; единъ концертъ за пиано; едно трио; „Детски животъ“ и др. салонни нѣща и парафрази за пиано, които сж почти забравени, до като К. живѣе и дълго още ще живѣе съ своитѣ: „Школа за октавитѣ“, „Материали за елементарното обучение“ и „Практическа часть къмъ метода на Мошелесъ и Фетисъ“.

Кулакъ, Францъ — Kullak, Franz — синъ на горния, сжщо компонистъ и клавиренъ педагогъ, род. 12 апр. 1844 въ Берлинъ, умр. 9 дек. 1913 въ Вилмерсдорфъ — Берлинъ, ученикъ на баща си въ неговата Академия, на чело на която застава следъ смъртта му, и която неочаквано закрива презъ 1890. Композиции: „Юбилейна увертюра“ и операта *Ines de Castro*; клавирни пиеси; пѣсни и, главно — неговитѣ: „Първото обучение по пиано“, „Напредъкътъ въ свиренето на пиано“, „Хармонията въ пианото“, „Изпълнението въ музиката въ края на XIX в.“ (1897).

Кулау, Фридрихъ — Kuhlau, Friedrich — значителенъ компонистъ, род. 11 септ. 1786 въ Улценъ, умр. 12 мартъ 1833 въ Лингбие при Копенхагенъ, училъ при Хр. Швенке въ Хамбургъ, отъ 1810 флейтистъ и камеренъ музикантъ въ Копенхагенъ, кждето — съ своитѣ опери: „Елиза“, „Разбойническа планина“, „Хуго и Аделаида“, „Лулу“ и „Вълшебната арфа“ — си спечелва име на любимъ оперенъ компонистъ, и бива назначенъ придворенъ компонистъ. Освенъ горнитѣ опери е писалъ и два клавириконцерта; дуети; триоконцерти и др.—за флейта; цигулкови сонати; клавирни такива за 2 и 4 ржце; ронда, а сжщо и сонатини, които и до сега намиратъ приложение въ обучението по пиано.

Кунау, Йоханъ — Kuhnau, Johann — значителенъ компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 6 апр. 1660 въ Гайзингъ (Саксония), умр. 5 юни 1722 въ Лайпцигъ, училъ въ Кройцшуле въ Дрезденъ — при Якобъ Бойтелъ — и въ Цитау при канторъ Еделманъ и Кр. Вайзе. Следъ свър-

шване философския и юридически факултети на университета въ Лайпцигъ — за написана отъ него „Празднична музика“, бива назначенъ за органистъ на „Томаскирхе“ (1684), после университетски музикдиректоръ (1701) и канторъ на „Томаскирхе“. К. има голѣмо значение, защото пръвъ пренася италианската триосоната за пиано, и съ това има дълъ въ слагане основата на сонатната форма, а съ своитѣ „Музикални представи на библейски истории“ внася програмно-изобразителни елементи въ клавиричната музика. Творби: „Нови упражнения за пиано“; „Седемъ сонати съ добра инвенция“ и „Музикални представи за нѣколко библейски истории — да се свирятъ на пиано въ шесть сонати“. Писателски трудове: „*Jura circa musicos ecclesiasticos*“, „*Musicus curiosus*“ (1688), сатирата „*Der musikalische Quacksalber*“, а въ ржкописъ останали: „Трактатъ върху тетрахорда“ и „Въвеждане въ музикалната композиция“. Нѣкои приписватъ на К. анонимно излѣзлитѣ сатири: „*Musicus magnanimus*“ (1691) и „*Musicus Vexatus*“.

Кунцъ, Ернстъ — Kunz, Ernst — компонистъ и диригентъ, род. 2 юни 1891 въ Бернъ, училъ въ Музикалната академия (при Клозе, Швигератъ и Ед. Бахъ) и въ университета въ Мюнхенъ, музикдиректоръ въ Ленцбургъ, капелмайсторъ въ оперитѣ на Рошокъ и Мюнхенъ, 1918 живѣе въ Швейцария, после е музикдиректоръ въ Олтенъ, сега — диригентъ на Учителското пѣвческо дружество въ Цюрихъ. Творби: 2 симфонии; *Preludio solenne*; „Весела увертюра“; „Капричио“; Триптиконъ и *Cashel* за оркестъръ; „Нощенъ концертъ“ за малкъ оркестъръ; концертъ за пиано съ оркестъръ; „Нощенъ концертъ“ за 3 саксофона, виоли и китари; концертъ за цигулка съ оркестъръ; клавири trio; триолетъ за 3 струнни инструмента; 2 струнни квартета — (единиятъ съ пѣние); по една клавирична, цигулкова и челова сонати; 20 хорални прелюдии за органъ; „Хорътъ на мъртвитѣ“ за смѣсенъ хоръ и оркестъръ; хорова рапсодия за сопранъ-соло, мжжи и детски хоръ; „Последнитѣ дни на Хютенъ“ — за соло, мжжи хоръ и оркестъръ; „Вѣнчална пѣсенъ“ за 3